

Cerurile deschise – J. G. Bellett

Epistola către Evrei capitolele 1 și 2

În epistola către Evrei ni se prezintă în mod deosebit caracterul particular al Sfintei Scripturi, că ea poate fi citită în lumină diferită și poate fi studiată din diverse puncte de vedere, fără ca o rază de lumină să lezeze pe alta. S-ar putea, de exemplu, la citirea acestei epistole fără probleme să se pornească de la șase sau șapte puncte de vedere deosebite. Astăzi doresc să mă ocup în mod deosebit cu primele două capitole. În ele ni se deschid cerurile, *așa cum sunt ele acum*. Ce binecuvântat este pentru inimă, să aibă dreptul de a se preocupa cu o astfel de temă!

Când ne îndreptăm privirile în sus, vedem deasupra noastră cerurile vizibile. Însă ceea ce vedem, sunt numai cerurile *exterioare*. Epistola ne face cunoscut cerurile *lăuntrice*, și anume, nu caracterul lor *fizic-natural*, ci caracterul lor *moral-spiritual*. Ea ne introduce în slăvi, care înconjoară pe Domnul Isus și care stau în legătură cu El, ca Acela care acum a fost luat în cer. În felul acesta suntem făcuți capabili să vedem cerurile în care El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, precum și să vedem care este activitatea Lui acolo și ce va urma acelor ceruri. Când Domnul Isus a fost aici, cerurile s-au deschis, așa cum citim în Matei 3, ca să privească la El aici jos. În timpul acela era pe pământ Cineva, care era demn să îndrepte atenția cerului spre Sine. Și când El S-a întors înapoi, cerului a avut parte de ceva, pe care el nu L-a cunoscut niciodată, și anume *un Om glorificat*. Și acum scopul acestei epistole este să ne prezinte cerurile ca loc al acestui Om glorificat. În timp ce noi în Matei 3 vedem cerurile deschise, ca să privească *aici jos* la Hristos, în epistola către Evrei cerurile se deschid, pentru ca noi să ne putem îndrepta privirile spre Hristos *acolo sus*.

Dar, se va pune probabil întrebarea, este aceasta toată istoria cerului? Se încheie ea cu aceasta? Nicidecum. În capitolele 4 și 5 ale cărții Apocalipsa ne sunt prezentate cerurile, cum ele se pregătesc pentru *judicarea pământului*. Apoi, la sfârșitul cărții, găsim cerurile nu numai ca loc al Omului glorificat, ci și al *Bisericii glorificate*. Ce carte este aceasta, care ne poate prezenta astfel de taine! Este un fel de bibliotecă dumnezeiască. Se ia un volum în mână și se citește ceva *despre cer*; se ia un al doilea volum și se citește despre *om în starea sa stricată*; se ia un al treilea volum și se citește despre *Dumnezeu în harul Său*, și se continuă așa cu o varietate minunată, slăvită.

Să studiem mai îndeaproape capitolele 1 și 2. Citim acolo: »care ... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte«. Aceasta confirmă ceea ce tocmai am spus, și anume, că această epistolă vrea să ne deschidă cerurile. Domnul a fost aici pe pământ și a făcut curățirea păcatelor noastre, și El S-a înălțat iarăși la cer, ca acum să ia cerurile în posesiune ca Acela care ne-a curățit de păcatele noastre. Cât de incomparabil de frumos este aceasta! Să presupunem că eu am fost într-o țară îndepărtată și eu aș putea să-ți descriu aceasta în culori așa de minunate că tu vei fi umplut de încântare și dorință arzătoare să poți vizita odată această țară frumoasă. Când însă Duhul Sfânt vine și ne arată cerurile îndepărtate, El face mult mai mult decât atât: El ne arată că *interesele* noastre sunt legate de cer și că ele sunt luate acolo sub orice formă în considerare. Locuitorul nostru ocupă acolo locul cel mai înalt și El Se află acolo tocmai în această însușire. Ar fi posibil să fi într-o legătură mai intimă cu acel loc, decât este ea? Trebuie să ne mirăm, că noi nu stăm mai mult gata să ajungem cât se poate de repede acolo. Ce gând, că Domnul nostru preaslăvit este acolo tocmai pentru că El a venit aici jos, ca să moară pentru noi moartea plină de chinuri, că acum are acolo locul Lui și este încununat cu glorie și onoare! Îndrăznesc să afirm, că noi nu am fi putut avea interese mai mari pentru cer, decât acelea pe care Dumnezeu ni le-a dat.

În versetul 4 vedem în continuare, că Hristos Se află acolo nu numai ca Acela care ne-a curățit de păcatele noastre, ci și ca Om adevărat și a fost așezat peste oștirile cerești. Am văzut deja, ce interese avem noi față de El, ca Acela care ne-a curățit și ne curăță de păcatele noastre. Acest capitol ni-L face cunoscut ca *Fiu al Omului, înălțat peste îngeri*. Un Om a fost considerat să fie

mai superior decât îngerii! Natura omenească a fost înălțată în Persoana lui Hristos deasupra naturii îngerilor, chiar dacă este vorba de Mihail sau Gabriel. Deci întreg capitolul 1 se preocupă să ne prezinte pe Hristos în slavă sub două aspecte. Ce minunate sunt aceste două taine! Acela, care a făcut curățirea păcatelor noastre, și care este Om cu adevărat, Om așa de adevărat, cum suntem noi, stă la dreapta Măririi în cele înalte!

Primele patru versete din capitolul 2 le consider o intercalare. Nu te bucuri tu și de astfel de intercalări? Duhul Sfânt vorbește așa de natural, ca și cum noi oamenii am vorbi unii cu alții. Vedem prieteni, care se întrețin în discuții, pentru un moment se retrag deoparte, ca să discute o chestiune personală. Apostolul face aici în mod asemănător. El spune totodată: „Vă învăț lucruri minunate. Fiți atenți, ca ele să nu găsească la voi urechi indifferente!” Deci nu este suficient ca noi să fim numai elevi; noi trebuie să fim elevi care *învață cu bucurie*. Dacă suntem ucenicii unui Maistru viu în școala lui Dumnezeu, atunci *conștiința* noastră trebuie să ajungă în încercări, în timp ce noi învățăm lecția; și aceasta urmărește apostolul aici. De aceea această intercalare este binefăcătoare pentru ureche.

Însă cu toate că versetele amintite constituie o intercalare, nouă ni se revelează iarăși o glorie nouă. Ce bogat este câmpul Sfintei Scripturi în roade prețioase! Nu este ca un ogor, care cu toată prelucrarea sânguincioasă dă numai roade sărăcicioase. Acea intercalare, așa cum am spus, conține o altă slavă a lui Hristos. De fapt ar trebui ca noi să nu avem nevoie de această atenționare. Hristos este acolo sus ca Apostol, Apostolul *meu*. Ce înseamnă aceasta? El îmi predică. Dumnezeu a vorbit odinioară prin proroci, acum El ne-a vorbit în Fiul și prin Fiul. Hristos în cer este Apostol al creștinismului. Și care este tema predicii Lui? Mântuirea, pe care El, ca Acela care ne-a curățit de păcatele noastre, a lucrat-o; și aceasta El ne-o vestește ca Apostol al mărturisirii noastre. Ne imaginăm noi cât de bogat este dotat cerul pentru noi?

Versetul 5 reia apoi tema primului capitol. Gloriile lui Hristos întrec pe cele ale îngerilor. »Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim.« Ce este »lumea locuită care va veni«? Este Împărăția de o mie de ani, despre care citim în Psalmul 8. Avem aici trei trepte în poziția Fiului Omului: »Făcut cu puțin mai prejos decât îngerii«; apoi: »încununat cu glorie și onoare«, și »pus peste lucrările mâinilor lui Dumnezeu«. Deci lumea locuită viitoare nu este supusă îngerilor, ci Fiului Omului. Nu consideri că ai interese față de acest Om glorificat? Am spus mai înainte, că tu ai interese *personale* pentru aceste glorii. Da, doresc să întreb: Există vreun singur punct de pe drumul Fiului Omului, pentru care nu ai avea interese? Apostolul urmărește aici acest drum minunat al Domnului nostru. – Încă o dată: epistola către Evrei îți pune înaintea ochilor cerurile îndepărtate, îți arată gloriile, care sunt în legătură cu Hristos și te face să știi, că tu ai interese personale pentru aceste glorii.

În versetul 10 ne este prezentat un gând nou. »Se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor«. Să rămânem câteva momente la aceasta. Era potrivit cu gloria lui Dumnezeu, ca El să ne dea un Mântuitor *desăvârșit*. Crezi tu aceasta? Îl ai tu pe Isus în așa fel, că niciodată nu vei fi ispitit, nici măcar pentru o clipă, să nu mai privești la El? Noi posedăm o mântuire incontestabilă, infailibilă, o mântuire în stare să întâmpine asaltul zilelor care vor veni.

De la versetul 11 vedem în continuare ce interes avem la Omul glorificat. »Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați.« El nu se rușinează! Vestește cu glas tare, ca să audă cerul și pământul! Acest Om glorificat are frați, și aceștia sunt aleșii lui Dumnezeu. El »nu se rușinează«, să-i numească frați, nu numai din cauza harului Său, ci și din cauza demnității lor. El ne-a chemat să avem parte cu El la tronul Său. Să se rușineze El de ceea ce face, de relațiile în care El Însuși ne-a adus la Sine? Nu face loc gândurilor josnice, reci, când citești Sfânta Scriptură! Gândurile noastre cu privire la Hristos trebuie să fie așa fel, că ele țin în captivitate omul nostru vechi și ne poartă spre El ca pe aripi de vultur.

»Te voi lăuda în mijlocul Adunării«, se spune în versetul 12. Hristos intonează cântarea de laudă a celor răscumparați și o conduce, și nu Se rușinează să fie găsit în mijlocul lor! »Și din

nou: „Eu Mă voi încrede în El”«. Aceasta a făcut-o când a fost pe pământ, și noi o facem acum. »Și din nou: „Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu”«. Înțelegi tu acum care este interesul nostru pentru Omul glorificat?

Revenim la ce era Hristos în smerirea Lui, și citim: »Pentru că, în adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam se îngrijește.« El a lăsat îngerii acolo unde i-a găsit. Îngerii se caracterizează prin putere. Ei și-au păstrat starea de la început, și El i-a lăsat acolo. Omul s-a caracterizat prin răutate, și El a venit și a stabilit o legătură între Sine și om.

Versetul 17 ne prezintă o altă glorie, care este proprie lui Hristos în cer. Noi Îl privim ca Marele Preot al nostru, ca Acela care a făcut ispășire pentru păcatele noastre și care acum este gata să ajute celor care sunt ispitiți. Această epistolă conține o plinătate de glorie dumnezeiești. Ea este ca și aurul masiv; ea este alcătuită din glorie și este, dacă am voie să mă exprim așa, grea în gânduri dumnezeiești, care se înghesuie pe cât este posibil într-un spațiu restrâns.

Capitolele 3 și 4

Așa cum am văzut, una din însușirile cele mai remarcabile ale epistolei noastre constă în aceea, că ea ne permite să aruncăm privirea în cer, așa cum este el acum, nu așa cum era el în primul capitol al Bibliei, și nici așa cum va fi el după cum este prezentat în cartea Apocalipsa capitolul 4 și 21. În cer, așa cum ne este el prezentat în primul capitol din cartea Geneza, nu era nici un om glorificat, nici un apostol sau mare preot. Cerul, așa cum ne este prezentat în epistola către Evrei, conține pe toate acestea. După ce noi am cunoscut aceasta ca pe o însușire generală a acestei epistole, am văzut pe Domnul Isus, care acum Se găsește în acest cer. Am văzut în continuare, ce însușiri are Domnul acolo: ca Om glorificat, ca Acela care a făcut curățirea păcatelor noastre, apoi ca Apostol al nostru și în sfârșit ca Mare Preot al nostru, care a făcut lucrarea de ispășire pentru păcatele noastre. Fiecare parte ne deschide o plinătate de glorie ale Domnului nostru preaiubit Isus, care acum este în cer.

Să studiem acum capitolele 3 și 4. După ce am fost introduși în cer, unde este Hristos, și am luat cunoștință de Hristos, care Se află în acest cer, capitolele 3 și 4 se preocupă puțin cu noi; ele ne supun unei verificări severe și ne cer să fim *acum* cu băgare de seamă, deoarece noi mergem pe drumul nostru în părtășie cu Hristos. Dar cum are loc aceasta? Primul gând este acela, ca noi să privim pe Domnul Isus în credințioșia Lui. Îndemnul a fost de multe ori greșit înțeles. *De ce* să privim la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre? Ca să-L imităm? Gândirea religioasă probabil că așa va înțelege. Nu, eu trebuie să-L privesc ca credincios *față de Dumnezeu*, spre binele meu; El este credincios, pentru ca Eu să fiu mântuit pentru veșnicie. Dacă nu-L privesc în felul acesta, locul acesta din Scriptură și-a pierdut pentru mine total scopul propriu-zis, și eu mă îndepărtez de pe temelia harului. Nu se spune: „Care era credincios”, ci »este credincios«. Deci nu este vorba de credințioșia Lui în umblarea Lui aici jos pe pământ, ci de credințioșia Lui acum în cer. Noi privim în sus și Îl vedem, cum El este credincios în slujba Lui față de Acela care L-a chemat. Cum aș putea eu să-L imit în funcția Lui de Mare Preot? Eu trebuie să-L privesc *spre îmbărbătarea și înviorarea mea*.

Ce unire a desăvârșirilor strălucitoare ale harului se oferă aici privirii noastre! În realitatea mărețiilor divine vedem mai întâi harul lui Dumnezeu, care L-a chemat, apoi harul Fiului, prin care El a făcut lucrarea, și în cele din urmă harul, așa cum el ne este prezentat la începutul capitolului trei. Ar putea să existe un îndemn mai înalt sau o învățătură divină mai înaltă? Fiul Se află în cerul cel mai înalt, El stă acolo ca Acela care ne-a curățit de păcatele noastre, ca Apostol și Mare Preot al mărturisirii noastre, și acum eu sunt îndemnat, să mă așez și să-L privesc în credințioșia Lui acolo sus. Întreb încă o dată: ar putea să fie vreun îndemn mai divin decât acesta?

În versetul 3 și 4 și în versetele următoare sunt prezentate alte glorie, și anume în opoziție cu Moise. Prima administrație sau economie divină este numită aici o »casă«. Acolo era un slujitor,

care slujea unui Hristos ce urma să vină. Moise și casa reprezintă totodată o noțiune. Întreaga slujire a acelei administrații nu avea nici o valoare în sine însuși; valoarea ei consta în aceea, că el depunea mărturie despre un Hristos care va veni. Dar când Domnul vine, El vine ca Fiu, ca să ia în posesiune ce Îi aparține. Acum totul depinde de întrebarea: *va fi casa, peste care El a fost pus, credincioasă față de El?*

Prin ce se face cunoscut credinșia ta? Prin aceea că tu, în încredere în El, mergi pe drumul tău și păstrezi cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței. „Hristos este partea mea! Nu doresc nimic altceva, decât numai pe El!” Aceasta să fie vorbirea inimii tale și a inimii mele. O, de ar fi Hristos în atotsuficiența Sa și adevărul Său țelul și dorința noastră! Da, zi de zi să ne agățăm de El, până se va sfârși călătoria prin pustie! Atunci noi vom fi o parte a casei, peste care El ca Fiu a fost pus.

Dar Hristos nu numai a fost pus peste această casă, ci El o revendică ca proprietate a Sa – un gând prețios. Este corect, că noi trebuie să-I fim supuși în totalitate, dar aceasta nu este totul; nu, El vrea ca noi să ne odihnim aproape, da, foarte aproape, la inima Lui. Credincios nu înseamnă numai: să fii supus lui Hristos, ca și Cap. Dacă eu stau la *pieptul* Lui, *atunci* eu sunt credincios. De aceea dacă Duhul lui Dumnezeu ni se adresează în capitolele 3 și 4 cu îndemnuri, totuși El nu a părăsit fundamentul minunat din capitolele 1 și 2, căci după ce El a ajuns la acest punct, El se îndreaptă spre Psalmul 95. Dacă citim atent psalmii de la Psalmul 92 la 101, vom găsi că ei constituie în sine într-o oarecare măsură o carte mică, minunată, despre Împărăția de o mie de ani, care conține îndemnuri și treziri ale duhului în Israel, care cer credincioșilor să-și îndrepte privirea înainte, la odihna lui Dumnezeu.

Cum se face că această temă este introdusă aici? Călătoria prin pustie a lui Israel este un tablou frumos și viu al călătoriei de la cruce și până în glorie, pe care credinciosul se află acum. Majoritatea se gândesc cu privire la odihna amintită la începutul capitolului 4 la odihna conștiinței, dar nu acesta este subiectul despre care se vorbește aici. Locul din Scriptură are ca premisă, că noi am părăsit Egiptul și suntem pe drumul spre Canaan. Pericolul nu este acela, dacă pe stâlpii și pe pragul se sus al ușii se află sânge, ci dacă nu cumva pe drum noi ne prăbușim, asemenea miilor care au căzut în pustie. Acest loc nu vrea nicidecum să ne facă să ne punem din nou întrebarea, dacă noi am găsit cu adevărat odihnă în sânge, ci el ne îndeamnă să fim foarte atenți cum mergem pe drumul nostru prin această lume. Dacă Dumnezeu vorbește aici despre odihnă, aceasta este odihna împărăției Lui, și nu este vorba de odihna conștiinței.

Dumnezeu numește întreaga perioadă de timp, în care noi ne găsim, *o zi* - »astăzi«. Pentru tâlharul muribund a fost o zi, și tot așa a fost pentru martirul Ștefan. O zi mai lungă a fost pentru apostolul Pavel, și mai lungă a fost pentru Ioan. Însă dacă călătoria prin pustie este scurtă sau lungă, ea durează numai *o zi*, și noi trebuie să ne ținem până la sfârșit aproape de Hristos. Ca să fi tovarăș al lui Hristos, este nevoie să păstrezi cu tărie până la sfârșit începutul încrederii.

Cum ne este prezentat Hristos în versetul 14? Ca Cel răstignit? Nu, ci ca Hristos *glorificat*. Noi vom fi tovarăși ai lui Hristos în Împărăția Sa, dacă ne ținem strâns de Hristos crucificat. Fie ca acest cuvânt scurt »astăzi« să răsune permanent în inima și conștiința noastră! Da, să nu-l uităm niciodată: ținerea cu tărie de un Hristos *crucificat* îmi dă dreptul la odihna unui Hristos *glorificat*. Două lucruri vor să ne lipsească de aceasta. Ele se numesc *păcat* și *necredință* (versetele 13 și 19). Nu avem noi mereu parte zilnic de activitatea acestor doi dușmani pe drumul credinței? Fiecare dintre noi știe că așa este. Dar să stăruim în păcat? Să dăm loc chiar și numai unui singur gând greșit? Am putea să cădem în păcat și necredință; dar să nu-i privim noi totdeauna ca dușmani ai noștri? Niciunul din noi nu ar ști ce înseamnă să te afli între Egipt și Canaan, dacă nu am fi conștienți că cele două lucruri, păcatul și necredința, ne stau în fiecare zi în cale, ca să ne oprească din alergarea noastră.

Capitolul 4 urmărește tema în continuare. Hristos, așa cum este El prezentat în capitolul 3,14, este pacea despre care vorbește capitolul 4. Hristos este glorificat, și de aceea există odihnă în slavă pentru credincios. El ne-a scos din Egipt. Îndemnul este adresat unui popor, care a ieșit din Egipt, și acum a lăsat înapoia lui stâlpii și pragul de sus al ușii stropit cu sânge și are înaintea sa

Canaanul minunat. De aceea să fim foarte atenți, ca să nu părem că am rămas înapoi! »Pentru că, în adevăr, nouă ni s-a adus vestea bună ca și lor« (versetul 2). Vestea bună, despre care este vorba aici, nu este Evanghelia despre *sângele* lui Hristos, ci despre *gloria* lui Hristos. Ea ar putea fi fost adusă israelitului sub o altă formă decât nouă, dar atât lor cât și nouă ne-a fost vestită odihna.

Scriitorul epistolei se referă apoi într-un mod plăcut la odihna de Sabat a Creatorului. Creatorul Și-a pregătit după creație o odihnă, și El Și-a făgăduit o odihnă pentru Sine Însuși în Canaan, după ce va fi trecut pe Israel prin pustie. Adam I-a deranjat odihna Sa în creație, și Israel a deranjat odihna Sa în Canaan. A fost El din cauza aceasta dezamăgit de odihna Lui? Nu, El a găsit-o în Hristos. Taina întregii cărți a lui Dumnezeu este, că Dumnezeu a găsit în Hristos un loc de odihnă, după ce omul a dovedit în toate privințele, că el nu merită încredere, da, că de la el nu se poate aștepta la nimic bun. Hristos este Cel care a adus această odihnă, și în El ea este în siguranță și rămâne, atât pentru Dumnezeu cât și pentru sfinții Săi. De aceea rămâne, »ca unii să intre în ea«. Nu mai este o chestiune care va eșua, pentru că ea ar fi dependentă de Adam sau de Israel; nu, ea rămâne, ea este asigurată în Hristos. De aceea să fim atenți, ca niciunul din noi să nu rămână în urmă și să greșească ținta.

Aici ne sunt prezentate două feluri în care noi ne putem folosi de Hristos. La sfârșitul capitolului trei am găsit două feluri de dușmani și acum la sfârșitul capitolului patru găsim două feluri în care noi ne putem folosi de Hristos în folosul nostru. Noi trebuie să-L folosim ca și Cuvânt al lui Dumnezeu și ca Mare Preot al mărturisirii noastre. Îl folosim noi în acest fel dublu? Cele două feluri stau în opoziție cu păcatul și necredința. Cuvântul lui Dumnezeu judecă gândurile și simțurile inimii. În loc să dăm loc poftelor și plăcerilor noastre, să folosim cu toată credincioșia asupra noastră sabia cu două tăișuri a Cuvântului lui Dumnezeu, care nu poate tolera nici cel mai mic păcat. Și dacă am descoperit dușmanul, - fie el o înclinație spre ceva plăcut, care s-a ascuns în colțul *acesta*, sau o deșertăciune nebănuită, care s-a ascuns în colțul *celălalt* – să aducem acest dușman în lumina prezenței lui Dumnezeu și să-l judecăm fără cruțare. Și dacă credința noastră va slăbi din cauza greutăților de pe drum, dacă vom simți slăbiciunea noastră și vom căuta ajutor și compasiune, să ne luăm refugiu la slujba de Mare Preot a lui Hristos, care în îndurarea și harul Său este mereu activ pentru noi.

Să rămânem aici o clipă liniștiți. Am văzut cerul deschis, am privit în el și acolo am găsit un Om, îmbrăcat în glorie, de care suntem interesați în cel mai înalt grad. Apoi a urmat îndemnul. Doi dușmani ne înconjoară – să fim veghetori! În loc să ne lăsăm biruiți de ei, să folosim sabia cu două tăișuri, și dacă i-am descoperit, să-i aducem la Domnul Isus! În ce chip minunat corespunde Hristos acolo sus, așa cum ne este El prezentat în primele două capitole, a ceea ce suntem noi aici jos, așa cum capitolele 3 și 4 ne prezintă atât de caracteristic!